

ZDRAVILNE ZGODBICE

Mia Bone

Petra Julija Ujawe

DIDAKTA

VITA IN NAGAJIVI KOMARJI

V oddaljenem kraljestvu je živila deklica Vita. Vita je imela veliko prijateljev. Bila je prijazna, zato so jo imele rade tudi najbolj boječe živali. To so tiste, ki si samo počnoči upajo pokukati iz svojega doma. In prav vsak večer so čuki zelo, zelo boječi. Zato zaupajo samo najbolj prijaznim ljudem. Ker je Vita zelo prijazna deklica, jo je vsak večer z drevesa pozdravil čukec.

Vita je imela enega starejšega brata in eno mlajšo sestrico. Bratu je bilo ime Simba, sestrici pa Sanja. S sestrico Sanjo sta se zelo dobro razumeli. Veliko sta se igrali in smeiali. Tudi igrače sta delili druga z drugo. Najraje sta se igrali na vrtu.

Njun starejši brat Simba pa je bil drugačen od Vite in Sanje. Vita in Sanja sta bili prijazni deklisci, Simba pa je

bil ves čas slabe volje. Simba je pogosto brcal. Ne samo v stole, mizo ali vrata. Simba je brcal tudi ljudi in živali. Pa tudi pljuval je. Če ga je kdo razjezil, ga je začel cukati in ščipati. Nihče ni vedel, zakaj je Simba takšen. Nihče ni vedel, kako je lahko tako drugačen od sestric. Vita in Sanja sta bili prijazni, Simba pa ne.

Vita ni bila samo prijazna deklica. Vita je bila tudi zelo pametna deklica. In tako je vedela, da njenemu bratu Simbi ni lahko. V vrtcu se nihče ni hotel igrati z njim, Simba ni imel niti enega prijatelja. Vsak dan je bil bolj sam. Simba je bil zaradi tega še bolj žalosten in jezen. Še bolj pogosto je brcal in pljuval, še bolj močno je ščipal in cukal.

Zvečer Vita ni mogla zaspasti in zaslišala je čukca. Danes se je čukec oglašal drugače. Vita je odšla do okna in na vrtu nekaj zagledala. Prepoznala je Simbo.

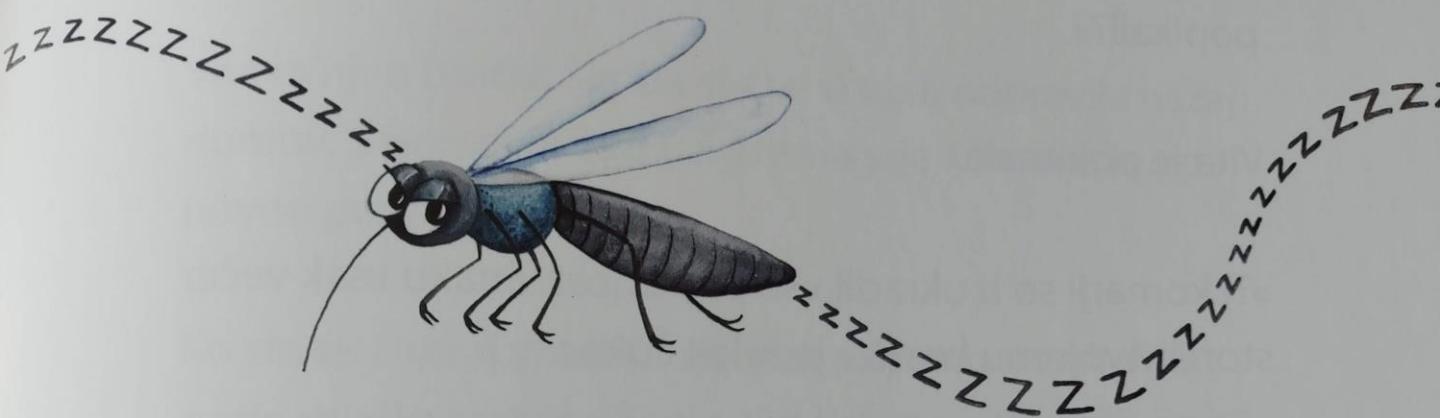
»Kaj moj brat počne ponoči zunaj?«

Odločila se je, da bo sledila Simbi. Vita si je hitro oblekla jopico in sledila bratu. Vedela je, da mora biti zelo tiho. Če bi jo Simba slišal, bi se razjezil in zato bi jo ščipal, cukal in pljuval.

Vita je hodila zelo tiho. Skrivala se je za drevesi. Simba je ni opazil. Vita je šla po cesti do potoka. Tam se je ujela v roj komarjev. Ker komarji pikajo, so popikali tudi Vito. Zaslišala je, kako je Simba nekoga pozdravil. Še naprej je poslušala in slišala veliko smeha in veselja. Pookala je izza grma in opazila majhne škrate in Simbo. Simba se je smejal in bil je prijazen. Škratje so bili njegovi prijatelji.

Naslednje jutro se je zbudila in šla na vrt. Na vrtu jo je – kot vsako jutro – prijazno pozdravila sestrica Sanja. Vita je ni prijazno pozdravila nazaj, ampak je Sanjo brcnila in pljunila.

»Ojoj, takšna sem kot moj brat,« je žalostno ugotovila Vita.

Nihče ni vedel, kaj se je zgodilo s prijazno Vito. Ta dan je Vita samo brcala in pljuvala, ščipala in cukala. Od jutra pa do večera.

Ko je Vita zvečer ležala v postelji, ni mogla zaspati. Zato je čukcu povedala, da je postala tako nesramna kot njen brat.

»Danes se ni nihče igral z menoj,« je rekla Vita.

Čukec ji je odvrnil: »Se spomniš komarjev, ki so te včeraj popikali?«

Vita je pokimala.

»Ti komarji so ti ukradli vso prijaznost. Enako vsak večer storijo tvojemu bratu,« je rekel čukec.

Vita je zdaj razumela: njen brat je prijazen fant. Ker ga komarji vsak večer popikajo, mu ukradejo njegovo prijaznost. Vita se je zato odločila, da prosi za pomoč svoje prijateljice žabe.

Naslednji večer je skupaj z žabami sledila Simbi. Spet so ga napadli komarji. Vita je prosila žabe, naj s svojimi dolgimi jeziki požrejo komarje.

»Če ne boste nehali nesramno pikati, vas bomo snedle!« so zaregljale žabe.

Komarji so se nekaj časa upirali. Potem pa so pristali na to, da bodo odleteli daleč, daaaaleč stran in nehali pikati dečke in dekllice.

Vita in njen bratec Simba sta se skupaj odpravila nazaj domov. S pomočjo žab sta premagala komarje in ponovno postala prijazna ...

Ko sta se zjutraj zbudila, sta oba prijazno pozdravila svojo mlajšo sestrico Sanjo. Od tistega jutra dalje je bil Simba najbolj prijazen deček v vsem kraljestvu. Še danes je tako ... Vsako jutro, ko odpre oči, postane najbolj prijazen deček v vsem kraljestvu.

Samo oči odpre ...

VOLKEC ALEKS IN JEŽEK EDI

Nekje globoko v gozdu je živila velika skupina volkov. Med njimi je živel tudi Aleks, mlad volkec. Bil je samo-svoj, živahen in včasih preveč predrzen.

Nekega dne je raziskoval novo okolico. Visoko na drevesu je zagledal siničko, ki je naglas pela. Začel je mahati z repkom in vpiti proti njej. Hotel jo je zvabiti k sebi. Ampak sinička se je prestrašila in zbežala. Aleks je stekel po mamo.

»Mami, mami, tukaj je bila sinička, zdaj pa je ni več!« je vpil in skakal in s šapo kazal proti visoki veji.

»Dragi Aleks, siničke imajo krila. Zato lahko odletijo stran, kadar hočejo. Morda si jo pa prestrašil?« je rekla mama volkulja.

Izbruhi trme

»Ne, pa nisem!« je zakričal Aleks. »Nisem bil jaz kriv. Hočem to siničko. Hočem, da gre z menoj domov in mi poje, ko se zjutraj zbudim!«

»Ampak to žal ne bo šlo,« je odvrnila mama volkulja.
»Siničke ni več, odletela je stran.«

Aleks se je vrgel na tla in s tačkami udaril po tleh. Vpil je in jokal in kričal.

Ko se je Aleks pomiril, je ugotovil, da se vsi premikajo naprej. On pa še ni raziskal okolice! Njegovo trmasto kričanje ga je preveč zamotilo.

Potem pa je sredi kupa listja zagledal ljubek smrček ježka.

»Kako ti je ime, volkec?« je vprašal ježek.

»Aleks sem,« je odgovoril Aleks.

»Kako lepo ime! Jaz sem pa Edi. Ko sem bil majhen, pa so me nekaj časa klicali Kloki.«

Aleks se je glasno zasmehjal.

»Kako smešno!«

»Res je bilo smešno! Kot mladiček sem se pogosto jezikl,« je zavzdihnil Edi. »Enkrat sem se po nesreči zgubal v kroglo. Odkotalil sem se k potoku. Tam sem klokotal po vodi, ko sem tolkel z nožicami.«

Aleks je pomislil, da je to zelo podobno njemu.

»Klokotanje je bilo smešno, jaz pa tudi,« je rekel Edi. »In vsi so rekli, da se obnašam kot dojenček. In to mi sploh ni bilo všeč. Tako sem počasi odrasel.«

Mladi volkec je ugotovil, da ima Edi zagotovo rešitev tudi zanj.

Izbruhi trme

»Hočeš reči, da odrasli nikoli ne cepetajo?« je vprašal ježka.

»Si že videl odraslega, da bi se vrgel na tla in cepetal?« ga je vprašal Edi.

Aleks je moral priznati, da še ni videl nobenega odraslega, ki bi počel kaj takega.

»Ampak včasih me prime ta jeza in si ne morem pomagati,« je žalostno rekel. »Pa tako rad bi bil odrasel in samostojen. Raje bi raziskal okolico, namesto da cepetam!«

»Oh, Aleks,« je modro rekel ježek Edi, »seveda si lahko pomagaš sam! Izdal ti bom veliko skrivnost. Poznajo jo vsi otroci, ki so kdaj cepetali.«

Pogumno je stopil k volkcu in mu zašepetal skrivnost:

»Vedno, ko začutiš, da se boš razjezil, dvakrat globoko vdihni in izdihni. Spomnil se boš, da je veliko bolje raziskovati kot trmasto boksati v tla.«

»Hvala ti, Edi,« je rekel Aleks. »Komaj čakam, da bom lahko poskusil!«

Veselo sta si pomahala v slovo in volkec je pohitel za svojimi prijatelji.

Ko je prišel čas za kosilo, je Aleks ravno odkril zanimiv rov. Mama volkulja ga je poklicala h kosilu. Ampak Aleks je hotel v tistem trenutku raziskati rov. Skoraj je začel cepetati, ko se je spomnil Edija. Dvakrat je vdihnil in pomislil, kako lepo bo med kosilom narediti načrt za raziskovanje rova. Počutil se je mirnega in odraselga in veselo je stekel h kosilu.

Po kosilu je vsak dobil tri gozdne jagode za posladek. Aleks je bil sladkosneden, zato je želel še tri.

»Ampak mamica, hočem še tri!« je zavpil.

»Vsak mladiček dobi samo tri, takšna so pravila,« je rekla mama volkulja.

Preden bi začel kričati na vse grlo, se je Aleks spet spomnil Edija in dvakrat globoko vdihnil. Bil je vesel, da postaja pravi odrasli volk, ki je prijazen in samostojen.

Po kosilu je radovedno raziskoval rov do večera. Takrat so vsi očetje volkovi začeli tuliti in vabiti svoje otroke nazaj domov. Ampak rov je bil tako zelo zanimiv! Aleks je od jeze skoraj brcnil v drevo. Hotel je ostati! Potem pa je pomislil, da je že velik volkec. Samostojen je in odrasel. Dvakrat je vdihnil in se pomiril. Začutil je, kako lepo je biti odrasel in priden volkec. Veselo se je odpravil nazaj domov.

Na poti pa je naletel na ježka Edija.

»O, pozdravljen, prijatelj!« se ga je razveselil ježek.

»Kako lepo te je spet srečati!«

»Edi, ne boš verjel, kaj se je zgodilo!« je vzkliknil Aleks.
»Danes sem trikrat premagal svojo jezo in vsakokrat mi je pomagala tvoja skrivnost! Zdaj se počutim samostojnega in odraslega. Veliko bolj prijetno mi je in nisem utrujen!«

Edi je veselo zaploskal.

»Sem vedel, da boš zmogel, Aleks,« je rekel. »Zelo si pri-den in pogumen!«

Nova prijatelja sta si pomahala in Aleks je stekel domov. Tam sta ga čakala mama volkulja in očka volk. Oba sta bila vesela in ponosna, da je tako hitro ubogal in prišel domov. Aleks je zdaj postajal velik in odrasel volkec.

JON NAJDE ZAKLAD UKRADENIH BESED

V nekem mestu se je zaslišal glas nekega dečka. HI-ŠA ... DRE-VO ... In potem še bližje. MA-MI ... MLE-KO ... In zdaj že povsem blizu. MU-CA ... PA-LA-ČIN-KE!

To je bil deček Jon. V njegovem mestu so ga vsi poznali. Jon je hodil po mestu in ponavljal besede, ki so mu bile tisti dan všeč. Ta dan je užival v besedi PA-LA-ČIN-KE. Jon je pogumno hodil naokoli in glasno ponavljal besede: PU-LO-VER ... JAJ-CA ... MIŠ-KA. Vsí v mestu so uživali, ko so poslušali Jona.

Jon je bil včasih ves čas tiho. Zato so se spraševali, če ima Jon žlico namesto jezika. Če imaš namesto jezika žlico, ne moreš govoriti.

Nekega dne pa se je to spremenilo. Od takrat Jon pogumno govari. In kaj vse lahko Jon danes pove! Zgodbico o tem, kako je našel besede.

Te zanima Jonova dogodivščina?

Nekega dne je tiho sedel na gugalnici. Jon je bil vedno tiho. Samo včasih se je malo pogovarjal z očkom in mamico. Tudi ta dan je bil tiho. Potem pa sta k njemu priskakljala veverica in zajček. Veverica je Jona pocukala za hlačnico in zajček je začel kriliti s tačkami. Jon ni razumel, kaj mu želita povedati. Veverica ga je še naprej vlekla za hlačnico. Zajček je krilil z rokami. Jon ju je nekaj časa opazoval. Ker veverice in zajčka ni razumel, je zbral pogum in rekел:

»Ne vem, kaj bi mi rada povedala. Zakaj ničesar ne rečeta? Bolj preprosto bi bilo, če bi mi povedala, kaj bi rada!«

Veverica je rekla: »Kaj nisi ti deček Jon? Tisti deček Jon, ki raje ne govorí? Zdaj si naju pa tako pogumno in razločno ogovoril!«

Veverica je bila kar presenečena.

»Ja, to sem jaz. Jon mi je ime!« ji je Jon ponosno odgovoril.

»No, nekateri se sprašujejo, če nimaš namesto jezika kar žlice v ustih,« je nadaljevala veverica.

Jonu se je zdelo to smešno. Veverica in zajček sta mu povedala, da gredo ta dan vsi na popotovanje.

»Kako pa?« je zanimalo Jona.

V naslednjem trenutku so vsi trije sedeli na čarobni preprogi. Ko so leteli, se je Jon zelo dobro počutil. Bil je

vesel. Potem pa so pristali v čudoviti džungli. Jon je vesel, da je v džungli veliko živali, ki se med seboj glasno pogovarjajo. Lahko slišiš opice, pa rjoenje tigov in klepetanje papig ter žvrgolenje ptičev ... In Jon se je tega zelo veselil. A je ugotovil, da je v tej džungli tišina. Niti enega glasu, niti ene besede, samo tišina.

»Kaj pa se dogaja? Zakaj nihče ne govori? Kako to, da nihče ničesar ne reče?« je Jon vprašal veverico in zajčka.

Zajček je rekел:

»Sem sva te pripeljala, ker se v tej džungli skriva zaklad. Nekoč je namreč skupina krokodilov ukradla vse besede in jih nekam skrila. Zato v tej džungli ni nobenega zvoka. Ni nobene besede in nihče se ne pogovarja. Radi bi se, pa se ne morejo, ker še niso našli zaklada ukradenih besed. Zato sva te pripeljala sem. Nama boš pomagal najti ta zaklad ukradenih besed?«

»Seveda!« je Jon odločno odgovoril. »Skupaj bomo našli izgubljeni zaklad ukradenih besed.«

Veverica in zajček sta se razveselila. Tako bo tudi on lahko vzel s seboj domov velik del zaklada. Ta zaklad mu bo pomagal, da bo lahko pogumno govoril. Tako so se veverica, zajček in Jon odpravili in iskali zaklad ukradenih besed. Pogledali so v vsako votlino, odkopali vsako krtino. Dvignili so vsak list in pokukali v vsak grm, a niso imeli sreče. Potem pa je Jon zagledal ribnik. Ob njem je rastel grm z velikimi zlatimi cvetovi. Takoj je vedel, da je to znak. Na dnu jezera se skriva izgubljeni zaklad. Jon je skočil v vodo. Najprej je na površje pokukala velika skriňa. Takoj za njo pa še Jonova glava.

»Imam ga, imam ga! Našel sem zaklad ukradenih besed!« je ponosno zavpil Jon.

Vse živali, ki so se zbrale okoli ribnika, so ploskale.

Veverica in zajček sta pomagala Jonu izvleči skrinjo z zakladom iz vode. Jon je odpiral skrinjo in po vsej džungli je zadonelo KLIK-KLIK! Vse živali so si oddahnile. Še malo, še čisto malo, pa bodo doobile nazaj svoje besede! Spet bodo lahko govorile in se pogovarjale.

Veverica, zajček in Jon so počasi odprli pokrov skrinje. Takrat je džungla oživela! Živali so se kočno začele pogovarjati in tigri so spet rjoveli! Opice so se smejale, papige so žvižgale in ptički peli. Kaj vse so si imele živali povedati!

Jon je bil zelo vesel, ko je zaslišal, da je džungla spet oživela. Veverica pa mu je zašepetala v desno uho:

»Jon, tako pogumno si našel zaklad in odprl skrinjo! Prav tako pogumno se počutiš vedno, ko odpreš usta, da bi nekaj povedal.«

»Ko sem odprl pokrov skrinje, so besede spet zaživele!« je rekel Jon.

Težave z govorom

»In točno tako samo odpreš usta in govoriš,« je rekel zajček.

»Naše delo v tej džungli je opravljeno, Jon,« je dejala veverica. »Ti si ga opravil, zato ti vsi čestitajo in se ti zahvaljujejo. Našel si besede, zato lahko zdaj tudi ti uživaš, ko govoriš. Napočil je čas, da se vrnemo domov,« je rekla.

Vsi trije so skočili na čarobno preprogo, ki jih je ponesla nazaj domov. Veverica in zajček sta se poslovila. Jon pa je šel naokoli po svojem mestu in pogumno govoril.

Jon je tako našel zaklad ukradenih besed. Našel je svoje besede. Tako zdaj pogumno odpre usta in govori.

VO-DA ... NO-GA-VI-CA ... ZA-KLAD! v tem trenutku govoril Jon. Kaj pa ti?

KAMELA Z NEVIDNIM OKLEPOM

Pingvini so posebne živali. Živijo v zelo mrzlem kraju. Ker je tako zelo mrzlo, k pingvinom nihče ne pride na obisk. To jim je všeč.

Nekega dne je na obisk prišla najbolj prijazna kamela. Bil je marec, kameli pa je bilo ime April.

Pingvinom ni bilo prav nič všeč, da nekdo prihaja na obisk k njim. Pingvini so radi sami.

»Nikogar nismo povabili na obisk,« so pingvini šepetali med sabo.

Kamela April je prišla blizu pingivnom in prijazno povedala, kako ji je ime.

»Sem kamela in ime mi je April,« je prijazno rekla.

Pingvini so jo čisto tiho gledali. Tudi kamela April je bila tiho. Čakala je, da jo bodo pingvini pozdravili. Pingvini pa so kar naenkrat začeli teči stran, daleč stran od kameli April. Skrili so se za visoke kupe snega.

Kamela April je pomislila: »K pingvinom nihče ne pride na obisk. Verjetno jih je strah.«

Nakaj časa je stala, potem pa prijazno rekla: »Sem kamela in ime mi je April.«

Pingivni so ostali tiho kar nekaj časa. Potem pa je eden izmed pingvinov glasno rekel: »Ti si pa smešna! Prideš k nam na obisk, pa te nismo povabili. Ime ti je April, prideš pa marca. Pri tebi je vse zmešano!«

Kamela April je bila najbolj prijazna kamela z najlepšimi grbami. Včasih pa je bila manj pogumna. Odločila se je, da gre na obisk k pingvinom. Pingvine je izbrala, ker so ji zelo podobni. Pingvini so radi sami.

Tako kot pingvini se je tudi kamela April pogosto bala. Zato je bila raje sama ali se je kje varno skrivala pred vsemi. Kamela April je bila žalostna. Pingvini niso razumeli, da je tudi njo strah.

Pingvini so se glasno smeiali:

»Vse skupaj je res zmešano in smešno. Kamela April je k nam prišla marca, hahahaha! Kako zmešano, hahaha! Kako smešno, hihihih!«

Pingvini so se smeiali in smeiali. Kamela April pa se je odločila, da bo premagala strah. Stala je in čakala, da se bodo pingvini nehali smejeti. Ko je kamela April čakala, je čutila, kako sta njeni grbi vedno bolj polni poguma. Pingvini so se še kar smeiali. Kamela April pa je čutila,

Splošna bojazljivost

da je vse bolj pogumna. Njeni grbi sta bili še bolj polni poguma ... Pingvini so se naveličali smejati. Počasi so se približali kameli April. Kamela April je v prstih na nogah začutila strah. Najraje bi pobegnila.

Pa ni. Pomislila je na to, kako je pogumna. Strah iz prstov je nenadoma izginil.

»Kako čudovito sem tole naredila,« se je pohvalila.

»Samo pomislila sem na pogum in strah je izginil. Kako preprosto sem premagala strah!«

Splošna bojazljivost

Zdaj so bili pingvini že čisto blizu nje.

»Zakaj se pa tresete? Ali vas zebe?« je pogumno vprašala.

»Pingvinov nikoli ne zebe. Tresemo se, ker nas je malo strah. Ne počutimo se pogumni v družbi drugih,« je odvrnil najstarejši pingvin.

»To pa zelo dobro razumem,« je odvrnila kamela April.

»Tudi jaz sem takšna. Ne počutim se pogumno v družbi drugih. Pogosto me je kar malo strah.«

»Samo malo te je strah?« se je začudil najmanjši pingvin.

Kamela April je prijazno pokimala. Pingvini so počasi prišli k njej in se posedli okrog nje.

Kamela April se je počutila dobro in prijetno. Razmišljala je, da se je lepo pogovarjati in smejati z drugimi.

»Zdaj si zelo pogumna. Kako ti je pa to uspelo? Kako premagaš ta strah?« jo je vprašal najmanjši pingvin.

Kamela April je vedela, da je zdaj čas, da izda svojo skrivnost. Povedala jim je o želvi, ki je njena dobra prijateljica. Želva vedno rada raziskuje nove kraje in je zelo pogumna.

»Njena skrivnost je oklep, ki jo povsod spremlja,« je rekla.

»Želva je lahko pogumna, saj jo ščiti oklep,« je hitro rekel eden izmed pingvinov. »Želva je vedno varna. Želva ima vedno s seboj oklep.«

»Tudi jaz ga imam,« je odvrnila kamela April.

Najmanjši pingvin je debelo pogledal, ko je pokazala nanj in rekla: »Prav tako ti!« Obrnila se je in pokazala še na druge pingvine in za vsakega rekla: »Ti tudi!« Presečeno so jo gledali, ko je rekla: »Mi vsi nosimo oklep ves čas s seboj.«

»Si pa res smešna in vse skupaj je zmešano. Mi, pingvi razjezil največji pingvin.

Splošna bojazljivost

»Vsi imamo svoje nevidne oklepe ves čas s seboj. Ves čas so z nami in nas varujejo in ščitijo,« je rekla kamela April.

Pingvini so utihnili. Razmišljali so. Potem pa je prav vsak izmed njih začel občudovati svoj nevidni oklep. Ko so pingvini ugotovili, da imajo oklep, so postali pogumni. Začeli so potovati po svetu in vedno so se veselili, ko je kdo prišel k njim na obisk. Nevidni oklep imajo pingvini vedno s seboj ... In ti tudi!

GABI IN NJENA VELIKA GOZDNA PUSTOLOVŠČINA

Mala deklica Gabi je imela starejšega brata in sestro. Vedno sta jo vabila s seboj na igrišče, da bi se skupaj igrali. Ampak Gabi se je preveč bala. Tudi v vrtcu je bila raje previdna. Če je morala preskočiti kakšno lužo, se je bala, da bo padla vanjo.

Potem pa sta bratec in sestrica nekega dne pripeljala domov prijateljico Lili. Lili je bila zelo pogumna. Ko je izvedela, da je Gabi boječa, ji je zaupala skrivnost.

»Tudi jaz nisem bila pogumna,« ji je povedala Lili. »Ampak potem sem ugotovila, da imam pogum skrit v svojem kazalcu!«

Spodbujanje poguma

Dvignila je prst pred obraz in ji ga pokazala.

»Kako imaš tam pogum?« je vprašala Gabi. To je prav težko verjela.

»V mojem prstu se skriva pogum. Z njega moram samo takole odpihniti strah.«

Pihnila je v prst kot v regratovo lučko. Gabi se je zdelo, da vidi, kako se pikice strahu oddaljujejo.

»Pridi, pridruži se nam!« jo je povabila.

Bratec in sestrica sta bila vesela, ko se jim je Gabi pridružila. Odločila se je, da bo preizkusila Lilijino skrivnost.

Vsi štirje so se skupaj odpravili na raziskovanje. Potem pa je bratec odkril vhod v skrivnostno jamo. V jami je bilo zagotovo temno. Sestrica pa je imela majhno svetilko.

Spodbujanje poguma

Vsi so stopili v jamo in sledili svetilki. Samo Gabi je mencala pred vhodom. Če ne bo šla za njimi, bo ostala sama. Dvignila je prst in zaprla oči ter močno pihnila vanj. Ves njen strah je odpihnilo. Gabi je začutila, da ji je prijetno. Postala je pogumna in samostojna. Hitro je stekla za prijatelji.

Jama je bila široka in topla. Res je bilo prijetno počasi raziskovati. V jami so rasle rožice, kot jih ni Gabi še nikoli videla. V njej so peli ptički, kakršnih še ni slišala. Kmalu je bilo bolj temno in Gabi se je spet prestrašila. Gabi ni bilo prijetno v ozkih prostorih. Odločila se je, da potrebuje še malo poguma. Pihnila je v prst, da bi odpihnila vse strahove. Spet je začutila, da je velika in odrasla. Počutila se je prijetno in veselo.

»Poglejte!« je takrat vzkliknila njena sestrica.

Vsi so stopili k njej. Stala je pred potočkom, ki je tekel navzdol po tunelu. Bratec je skočil in se spustil po tunelu.

»To je kot en zeloooooooo dooooooolg toooobooooo-gaaaaaaaaan!« je zavpil.

»Odlično, obožujem tobogane,« sta vzkliknili sestrica in Lili v en glas.

Obe sta pogledali Gabi, ki pa se je bala. Na toboganih si šel včasih prehitro. Lahko si pristal na ritki, ki te je potem še kar nekaj časa bolela. Veliki in dolgi tobogani so imeli ovinke, ki Gabi sploh niso bili všeč.

Lili je stopila h Gabi in ji zašepetala:

»Pridi, greva skupaj! Spomni se, kaj sem ti povedala o pogumu!«

Dvignila je prst in počakala, da ga je dvignila tudi Gabi. Skupaj sta pihnili in se zasmajali. Obe sta se počutili samostojni in varni. Potem sta se prijeli za roke in skupaj skočili v tunel. Res je bil kot največji tobogan, kar sta jih kdaj videli. Drveli sta po njem navzdol in se glasno

Spodbujanje poguma

smejali. Imel je veliko ovinkov in Gabi je zelo uživala. Ko se je tunel zaključil, sta res pristali na ritah. Ampak na najbolj mehkem travniku z najbolj nežnim mahom.

»Uf!« je vzklknila Gabi. »Kako razburljivo!«

Pred seboj je zagledala svojega brata. Sedel je na velikem kamnu in hranił majhnega zajčka. Takrat je po velikem tobogalu priopotala še sestrica. Tudi ona je bila vesela.

Velik, širok travnik je bil poln rožic in majhnih živalic. Naokrog so skakale veverice in peli so ptički. Sredi travnika se je pasla srnja družinica. Gabi je pogumno stopalna od ene živalice k drugi in jih crkljala. Majhna srnica ji je celo jedla iz roke! Poslušala je ptičke in v majhnem potočku štela ribice.

Vso pot domov so klepetali o travniku. Ko so prišli domov, so o vsem povedali staršem. Bili so zelo veseli.

Preden je Lili odšla domov, je objela Gabi in ji rekla:

Spodbujanje poguma

»Danes si bila zelo pogumna!«

»Res je tako zelo preprosto,« je vzkliknila Gabi.

»Zdaj poznaš skrivnost,« se je nasmehnila Lili. »In če te bo kdaj strah, samo dvigni prst in pihni vanj. Vedno bodi previdna in vedno pogumna.«

In od tistega dne dalje je bila Gabi vedno pogumna. Bila je tudi vedno previdna in vsak dan je bil nova pustolovščina.

KAKO LAHKO SREČAŠ LARMIJE?

Danes je prav poseben dan, ker imaš priložnost odpotovati nekam zelo, zelo, zelo daleč ... Na oddaljen planet, kjer še nihče ni bil. Nihče ne ve natanko, kako priti do tega planeta. Tisti, ki so radovedni in uživajo v odkrivanju novih stvari, pa lahko odkrijejo ta planet.

To si tudi Ti!

Raziskovanje novega planeta je preprosto. Kot odpiranje darila za rojstni dan. Darila so zavita v lep papir. Tebe pa vedno zanima, kaj se skriva v darilu. Zato odpreš darilo in se zelo veseliš, ko se igraš s svojo novo igračo. Odkrivanje novih stvari ti gre že zelo dobro.

Danes si na vrsti, da odkriješ poseben planet. Planet, ki je zelo, zelo, zelo daleč ...

Sediš v čarobni raketi in samo ti jo znaš voziti. V rokah držiš krmilo – in že letiš. Letiš, letiš ... Kako dobro se počutiš, ko se voziš naokoli s čarobno raketom? Za trenutek se dotakni svojega popka. Je tam? Je! Ti zaupam skrivnost? Kadar se dotakneš popka, si v čarobni raketi. Tako vedno odkrivaš nove kraje. Raziskuješ nove stvari z veliko poguma in radovednosti. Samo dotakneš se svojega popka – in že si pripravljen za raziskovanje.

Zdaj še vedno letiš. In vidiš planet, ki je že zelo blizu. Še malo, še malo in potem pristaneš na čarobnem planetu. Stopiš iz čarobne rakete. Uživaš na tem novem planetu, kjer ni še nihče bil. Prvi si na tem planetu. Zato si zelo vesel.

Zdaj se tvoje raziskovanje šele začne. Pogledaš naokoli. Na tem planetu sije vijolično sonce, na nebu pa so

zelene zvezde. Opaziš, da je trava rumena, in na vrhu hriba zagledaš hiško. Pogumno se odpraviš do te hiške. Rad bi raziskal, kdo je tam doma. Ko prideš do hiške, potrkaš in kmalu te pozdravi larmi. Larmi je prebivalka tega planeta. Čeprav larmi vidiš prvič, se v njeni družbi zelo dobro počutiš.

»Kako ti je ime?«, jo vprašaš.

»Sem larmi Lana.«

»Kako lepo ime imaš. Jaz prihajam s planeta Zemlja, ki je zelo, zelo, zelo daleč od tvojega doma.«

»Prvi si, ki si nas obiskal. Prav vesela sem, da tako rad raziskuješ,« se je razveselila larmi Lana. »Kako pa ti je uspelo?«

Lani poveš, da imaš čarobno raketo. Ker si glavni pilot, sam odločaš, kam boš šel na raziskovanje. Zaupaš jí skrivnost. Samo dotakneš se svojega popka – in že lahko raziskuješ in odkrivaš nove stvari.

»Kaj? Samo popka se dotakneš in potem si varen, da lahko raziskuješ?« te vpraša larmi Lana.

»Ja! Samo takole se dotaknem popka ..., in že sem v čarobni raki.«

»Lahko še kam greva? Kar zdaj?« je radovedna Lana.

»Tudi jaz bi rada raziskovala.«

Primeta se za roke in pelješ jo do svoje čarobne rakete. Oba sedeta vanjo, in že letita. Larmi Lano je malo strah. Rečeš ji, naj se dotakne svojega popka. Pri larmijih so popki kot veliki gumbi. Lana se prime za svoj popek ... in zdaj je pripravljena. Na raziskovanje ... Odpelješ jo na Zemljo v svojo sobo.

Ko prideš nazaj domov, si zelo vesel. Raziskovanje čarobnih planetov in odkrivanje novih stvari je zelo prijetno.

Larmi Lana te objame in reče:

Spodbujanje samostojnosti in raziskovanja

»Kako sem vesela, da si mi pokazal skrivnost. Samo primem se za popek, in že lahko raziskujem. Zdaj pa moram iti. Na Zemlji je toliko stvari, ki jih želim odkriti in spoznati.«

Tako kot ti ...